

บทที่ 4

วิเคราะห์มาตรการทางกฎหมายในการบริหารจัดการสินทรัพย์ด้วยคุณภาพ

ในปัจจุบันปัญหาด้านวิกฤติเศรษฐกิจยังคงเป็นปัญหาที่สำคัญไม่ได้ก่อให้เกิดผลกระทบเฉพาะกับประเทศไทยเท่านั้น แม้แต่ในประเทศสหรัฐอเมริกาและทวีปยุโรป ก็ยังได้รับผลกระทบกับปัญหาดังกล่าวด้วย และในอนาคตปัญหาดังกล่าวก็อาจจะกลายเป็นปัญหาระดับภูมิภาค เมื่อประเทศไทยได้เข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน หรือ AEC (Asean Economic Community) ในปี พ.ศ. 2558 การเปิดประเทศเสรีโดยการรวมตัวกันของกลุ่มประเทศอาเซียนน่าจะส่งผลดีให้กับประเทศไทยและประเทศสมาชิก เพราะจะเป็นการเพิ่มความแข็งแกร่งด้านต่าง ๆ ในการต่อรองหรือเพิ่มความได้เปรียบให้กับกลุ่มประเทศสมาชิก แต่ในขณะเดียวกัน เมื่อมีการเปิดประเทศเสรีแม้จะสามารถสร้างโอกาสทางเศรษฐกิจได้มากยิ่งขึ้น แต่ในขณะเดียวกันก็อาจมีข้อขัดแย้งต่าง ๆ ตามมา อันอาจส่งผลถึงระบบเศรษฐกิจ ซึ่งจะทำให้กลายเป็นปัญหาวิกฤติเศรษฐกิจระลอกใหม่อีกครั้งหนึ่ง

มาตรการทางกฎหมายของบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย (บสท.) เพื่อแก้ไขปัญหาสินทรัพย์ด้อยคุณภาพ จึงยังมีความจำเป็นและสำคัญ เนื่องจากมาตรการทางกฎหมายหรืออำนาจพิเศษทางกฎหมายดังกล่าวทำให้ บสท. สามารถใช้แก้ไขปัญหาสินทรัพย์ด้อยคุณภาพได้อย่างรวดเร็วเป็นผลสำเร็จและบรรลุผลตามวัตถุประสงค์ในการจัดตั้งบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย แม้ว่าประเทศที่ทำการศึกษา ได้แก่ ประเทศสาธารณรัฐเกาหลี อินโดนีเซีย และมาเลเซีย จะได้เลือกรูปแบบองค์กรบริหารสินทรัพย์ที่เน้นการปรับโครงสร้างหนี้ (Restructuring Agency) แทนรูปแบบองค์กรบริหารสินทรัพย์ที่เน้นการจำหน่ายทรัพย์สินโดยรวดเร็ว (Rapid Asset Disposition Agency) ก็ตาม จึงขอวิเคราะห์ปัญหามาตรการทางกฎหมายของ บสท. ออกเป็นดังนี้ คือ

4.1 วิเคราะห์มาตรการทางกฎหมายในการร้องขอให้ศาลสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาด

เมื่อวิเคราะห์วัตถุประสงค์ของการจัดตั้งบรรษัทบริหารสินทรัพย์ (บสท.) เพื่อให้เป็นหน่วยงานของรัฐ ทำหน้าที่แก้ไขปัญหาการค้างชำระหนี้ของลูกหนี้สถาบันการเงินของรัฐและเอกชนให้เป็นไปอย่างรวดเร็ว ด้วยการรับโอนสินทรัพย์ด้อยคุณภาพมาจากสถาบันการเงินและบรรษัทบริหารสินทรัพย์ เพื่อนำมาบริหารจัดการตามวิธีการที่กำหนดไว้ในพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย ได้บัญญัติมาตรการทางกฎหมายหรือให้อำนาจพิเศษแก่บรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย เพื่อแก้ไขสินทรัพย์ด้อยคุณภาพ ตาม มาตรา 58 วรรคท้ายว่า ถ้าลูกหนี้หรือผู้ค้ำประกันไม่ให้ความร่วมมือกับบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย (บสท.) ในการปรับโครงสร้างหนี้ตามที่ บสท.สั่ง โดยที่ตนอยู่ในฐานะที่จะดำเนินการได้ หรือยกย้ายถ่ายเท หรือปิดบังซ่อนเร้นทรัพย์สินของตน ให้ บสท.ดำเนินการยื่นคำร้องต่อศาล เพื่อสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดของลูกหนี้หรือผู้ค้ำประกัน โดยไม่ต้องดำเนินการไต่สวน และให้ศาลและเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยล้มละลายต่อไปโดยเร็ว มีข้อพิจารณาในปัญหาดังนี้

4.1.1 ในเรื่องการตีความกรณี “การไม่ให้ความร่วมมือในการปรับโครงสร้างหนี้”

การปรับปรุงโครงสร้างหนี้ เป็นกระบวนการที่สำคัญที่สุดในการแก้ไขปัญหาหนี้เสียของสถาบันการเงิน ซึ่งช่วยให้ลูกหนี้สามารถดำเนินการต่อไปได้ และเพื่อเจ้าหน้าที่ได้รับชำระหนี้คืนสูงสุด เป็นจุดเริ่มต้นของการแก้ไขปัญหาวิกฤติเศรษฐกิจของประเทศ การปรับปรุงโครงสร้างหนี้ (RESTRUCTURING) หรือ การแก้ไขปัญหาสินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (Non Performing Loans : NPLs) เป็นกระบวนการที่เจ้าหน้าที่ คือ สถาบันการเงิน และลูกหนี้ NPL ของสมัครใจที่จะแก้ไขปัญหาร่วมกัน โดยยึดแนวทางปฏิบัติตามวัตถุประสงค์หลักของการปรับปรุงโครงสร้างหนี้ที่กำหนดโดยสำนักงานคณะกรรมการเพื่อการส่งเสริมการปรับปรุงโครงสร้างหนี้ (สปน.) ธนาคารแห่งประเทศไทย ซึ่งมีใจความว่า

“วัตถุประสงค์ในการปรับปรุงโครงสร้างหนี้ (สปน.) ก็เพื่อให้ลูกหนี้สามารถดำเนินการต่อไปได้ ในขณะเดียวกันเจ้าหน้าที่สถาบันการเงินมีโอกาสดำเนินการหนี้คืนสูงสุด ทั้งนี้เพื่อให้เพิ่มการปล่อยสินเชื่อเพื่อฟื้นฟูเศรษฐกิจโดยรวมมากขึ้น ซึ่งจะอำนวยให้ระบบเศรษฐกิจสามารถรักษาเสถียรภาพการจ้างงานหรือจ้างแรงงานเพิ่มขึ้นเพื่อลดแรงกดดันต่อสังคม ”

การปรับโครงสร้างหนี้ ถือเป็นการบริหารสินทรัพย์ด้วยคุณภาพที่องค์กรบริหารสินทรัพย์ต่างประเทศนิยมเลือกมาใช้ เนื่องจากเห็นว่ามีความเหมาะสมและเป็นธรรมต่อผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายรวมทั้งลูกหนี้ เพราะการปรับโครงสร้างหนี้ เป็นการช่วยให้ลูกหนี้ที่สุจริตอยู่ในฐานะที่จะชำระหนี้ได้ภายในเวลาที่กำหนด และสามารถดำเนินกิจการเดิมหรือเริ่มกิจการใหม่ได้ต่อไป

ปัญหาการตีความกรณี “การไม่ให้ความร่วมมือในการปรับโครงสร้างหนี้” เป็นปัญหาการตีความในข้อเท็จจริง เหตุที่เป็นเช่นนี้ เนื่องจากตาม พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ.2544 มิได้บัญญัติให้ชัดเจนว่า หมายถึง การกระทำในลักษณะใดบ้างที่เป็นการให้ความร่วมมือหรือการกระทำที่ไม่ให้ความร่วมมือกับ บสท. มีความหมายแค่ไหน เพียงไร เมื่อพิจารณาแล้วจะเห็นได้ว่า การไม่ให้ความร่วมมือในการปรับโครงสร้างหนี้ จึงมีความหมายกว้างขวางมาก

การไม่ให้ความร่วมมือในการปรับโครงสร้างหนี้กับ บสท. แม้จะมีปัญหามากในเรื่องการตีความที่จะกำหนดขอบเขตหรือลักษณะการกระทำให้ชัดเจนว่า การกระทำใดบ้างเป็นการให้ความร่วมมือกับ บสท. ในการปรับโครงสร้างหนี้ แต่พอที่จะวางหลักเป็นแนวการพิจารณาให้เห็นถึงลักษณะการกระทำที่ถือได้ว่า เป็นการไม่ให้ความร่วมมือในการปรับโครงสร้างหนี้กับ บสท. กล่าวคือ การที่ บสท. ได้มีหนังสือแจ้งและกำหนดวันนัดที่ชัดเจนถึงลูกหนี้และผู้ค้ำประกัน เพื่อให้เข้ามาปรับโครงสร้างหนี้ แต่ลูกหนี้ผู้ค้ำประกันเพิกเฉย เป็นต้น

4.1.2 ในเรื่องภาระการพิสูจน์ บทสันนิษฐานของกฎหมาย จำนวนหนี้

การยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดตามพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ.2544 กฎหมายกำหนดให้ศาลพิจารณาจากข้อเท็จจริงเพียงว่า ลูกหนี้หรือผู้ค้ำประกัน ได้ให้ความร่วมมือในการปรับโครงสร้างหนี้กับ บสท. หรือไม่เท่านั้น ภาระการพิสูจน์จึงมีเพียงประเด็น การให้ความร่วมมือหรือไม่เท่านั้น ไม่เปิดโอกาสให้ลูกหนี้นำพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ว่ามีเหตุอื่นที่ไม่ควรให้ลูกหนี้ล้มละลายหรือไม่ เพียงใด จึงเห็นว่าแตกต่างจากหลักเกณฑ์การพิจารณาคดีล้มละลายตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 โดยสิ้นเชิง กล่าวคือ การยื่นคำฟ้องคดีล้มละลายตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 ศาลต้องพิจารณาให้ได้ความจริงว่าลูกหนี้มีหนี้สินล้นพ้นตัว หรือพิจารณาจากความสามารถในการชำระหนี้ของลูกหนี้เป็นหลักสำคัญ

ซึ่งกฎหมายได้บัญญัติบทสันนิษฐาน,จำนวนหนี้ที่แน่นอน รวมทั้งภาระการพิสูจน์ ไว้อย่างชัดเจน เพื่อให้กระทบต่อสิทธิ เสรีภาพของลูกหนี้ให้น้อยที่สุด

4.1.3 ในเรื่องการไต่สวนและการใช้ดุลพินิจของศาล

ตามพระราชกำหนดการบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ.2544 วรรคท้ายบัญญัติว่า ถ้าลูกหนี้หรือผู้ค้ำประกัน ไม่ให้ความร่วมมือกับบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย ในการปรับโครงสร้างหนี้ ให้ บสท.ยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อสั่งให้ลูกหนี้ล้มละลายโดยให้พิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดทันที โดยไม่ต้องไต่สวน ซึ่งตรงกับแนวความเห็นของท่านอาจารย์วิชา มหาคุณ ทางปฏิบัติ ในช่วงแรกที่ บสท. ใช้มาตรการทางกฎหมายในการร้องขอให้ศาลสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาด ตามมาตรา 58 ต่อศาล ศาลล้มละลายกลางได้มีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดทันที โดยไม่ใช้ดุลพินิจไต่สวน แต่ต่อมา ศาลล้มละลายกลางได้เปลี่ยนแนวคำสั่ง โดยศาลได้มีคำสั่งให้ต้องไต่สวนทุกคดีก่อน จึงจะมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาด

4.2 วิเคราะห์มาตรการทางกฎหมายในการบังคับหลักประกัน

เมื่อวิเคราะห์ปัญหามาตรการทางกฎหมายในการบังคับหลักประกันตามที่กำหนดไว้ในพระราชกำหนดการบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ.2544 ส่วนที่ 3 การจำหน่ายทรัพย์สินที่เป็นหลักประกัน มาตรา 74 ถึง มาตรา 82 ซึ่งเป็นวิธีการขายทอดตลาดโดยไม่ผ่านศาล (None- Judicial Foreclosure ตามที่กฎหมายได้ให้อำนาจพิเศษไว้ มีข้อพิจารณาในปัญหาดังนี้

4.2.1 ในเรื่องสิทธิในการจำหน่ายทรัพย์สินที่เป็นหลักประกัน

ปัญหาการที่ บสท.ยื่นคำร้องขอสวมสิทธิเข้าเป็นคู่ความแทนโจทก์ซึ่งเป็นสถาบันการเงินผู้โอนเดิมซึ่งได้ยื่นฟ้องในคดีแพ่งของลูกหนี้ที่โอนมา บสท. นั้น บสท.ยังสามารถบริหารสินทรัพย์ด้อยคุณภาพโดยวิธีการจำหน่ายทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันของลูกหนี้ได้ตามพระราชกำหนดการบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ.2544 ซึ่งเป็นกฎหมายแตกต่างหากจากการบังคับคดีตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 271 ซึ่งเป็นบทกฎหมายทั่วไปในการบังคับการชำระหนี้จากลูกหนี้ของเจ้าหนี้ได้หรือไม่ อย่างไร

จากปัญหาดังกล่าว ผู้เขียนเห็นว่า พระราชกำหนดการบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. 2544 ได้บัญญัติให้อำนาจพิเศษแก่ บสท. บสท.สามารถดำเนินการจำหน่ายทรัพย์สินที่เป็น

หลักประกันตาม พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ.2544 โดยวิธีพิเศษของ บสท. โดยไม่ต้องนำประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 271 มาใช้แต่อย่างใด เมื่อพิจารณาตาม วัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ใน พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ.2544 มาตรา 7 ประกอบ มาตรา 74-82 แล้ว เห็นว่าในการบริหารจัดการสินทรัพย์ด้วยคุณภาพตาม พ.ร.ก.บสท. นั้น ได้กำหนดให้ บสท.สามารถดำเนินการจำหน่ายทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันได้ โดยไม่ต้องฟ้อง คดีลูกหนี้ก่อนแต่อย่างใด ทั้งนี้ เพื่อให้การบริหารสินทรัพย์ด้วยคุณภาพเป็นไปอย่างรวดเร็วและมี ประสิทธิภาพภายในกำหนดระยะเวลาของ บสท. การสวมสิทธิในคดีแพ่งของลูกหนี้ที่โอนมา บสท. นั้น เป็นการสวมสิทธิเป็นเจ้าตามคำพิพากษาในฐานะเจ้าหนี้ที่ได้รับโอนหนี้้นั้นมาจากเจ้าหนี้ เดิม เพื่อให้ถูกต้องตามหลักและขั้นตอนของกฎหมาย และ บสท.ก็ได้มีการยึดทรัพย์บังคับคดี ทรัพย์หลักประกันในคดีที่สวมสิทธิดังกล่าว ดังนั้น บสท.จึงสามารถบริหารสินทรัพย์ด้วยคุณภาพ โดยวิธีการจำหน่ายทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันของลูกหนี้ได้ตาม พ.ร.ก.บสท. ซึ่งเป็นกฎหมายแยก ต่างหากจากการบังคับคดีตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 271 ซึ่งเป็นบท กฎหมายทั่วไปในการบังคับชำระหนี้จากลูกหนี้ของเจ้าหนี้ แม้จะได้สวมสิทธิเข้าไปในคดีแล้วก็ ตาม เนื่องจากไม่มีกฎหมายห้ามหรือข้อจำกัดสิทธิในการบริหารสินทรัพย์ตามพระราชกำหนด บรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทยแต่อย่างใด

4.2.2 ในเรื่องการพิสูจน์ภาระหนี้ และขั้นตอนการจำหน่ายทรัพย์สินที่เป็นหลักประกัน

ตามพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ.2544 ได้ให้อำนาจ บสท. ดำเนินการจำหน่ายทรัพย์สินที่เป็นหลักประกัน ตามมาตรา 74-82 โดยไม่ต้องร้องขอต่อศาล เป็น กฎหมายพิเศษที่เป็นประโยชน์ แม้จะทำให้เจ้าหนี้สามารถทำให้ได้รับชำระหนี้คืนอย่างรวดเร็ว อันเป็นการช่วยบรรเทาความเสียหายอันเกิดจากความผิดรับชำระหนี้ได้มาก ดำเนินการได้ทันที ประหยัดค่าใช้จ่าย แต่หลักเกณฑ์บางอย่างไม่ได้ระบุไว้อย่างชัดเจน จึงยังเป็นปัญหาการตีความ กฎหมายว่าจะใช้บังคับกันอย่างไร และอาจจะไม่เป็นธรรมต่อลูกหนี้ เพราะเป็นการบังคับคดีโดยไม่ ผ่านศาล ลูกหนี้ไม่ได้มีการพิสูจน์ภาระหนี้ในชั้นการพิจารณาคดีของศาล แต่ก็สามารถเป็น ทางเลือกอีกทางหนึ่งในการบังคับคดีตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ซึ่งมีกระบวนการ และขั้นตอนทางกฎหมายที่ล่าช้า อีกทั้งมีช่องว่างทางกฎหมาย เปิดโอกาสให้คู่ความสามารถ ประวิงคดี ทำให้เสียเวลาในการขายทอดตลาดของกรมบังคับคดีจำนวนมาก

4.2.3 ในเรื่องการใช้สิทธิคัดค้านและเพิกถอนการจำหน่ายทรัพย์สิน

ตามพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. 2544 มาตรา 78 ได้ให้สิทธิผู้ที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับทรัพย์สินที่จำหน่ายสามารถยื่นคัดค้านการจำหน่ายพร้อมหลักฐานก่อนวันจำหน่ายภายในระยะเวลาที่กำหนด แต่ผู้มีอำนาจพิจารณาคัดค้านคือ คณะกรรมการบริหารของบสท. ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ ถือว่าเป็นผู้มีส่วนได้เสียในการจำหน่ายทรัพย์สิน อาจมีข้อพิจารณาในประเด็นความโปร่งใส ซึ่งต่างจากวิธีการขายทอดตลาดโดยผ่านศาล เจ้าพนักงานบังคับคดี หรือเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ เป็นคนกลางทำหน้าที่ขายทอดตลาดตามคำสั่งศาล จึงมีความน่าเชื่อถือ และดูโปร่งใส เป็นธรรมต่อทุกฝ่ายมากกว่า

นอกจากตามพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. 2544 มาตรา 82 ยังได้กำหนดว่าเมื่อมีการจำหน่ายทรัพย์สินแล้วไม่ว่าจะด้วยวิธีการใดก็ไม่สามารถเพิกถอนการจำหน่ายทรัพย์สินนั้นได้

4.3 วิเคราะห์มาตรการทางกฎหมายภาษี ค่าธรรมเนียม หรือค่าฤชาธรรมเนียม

เมื่อพิจารณามาตรการทางกฎหมายภาษีอากร ระหว่าง มาตรา 29 ของพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ.2544 เปรียบเทียบกับมาตรา 8 ของพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ.2541 พบว่า ในการโอนสินทรัพย์จากสถาบันการเงินไปให้บริษัทบริหารสินทรัพย์ ให้บริษัทบริหารสินทรัพย์และสถาบันการเงินได้รับยกเว้นค่าธรรมเนียมและภาษีอากรต่าง ๆ บรรดาที่เกิดจากการโอนสินทรัพย์นั้นทั้งหมดหรือบางส่วน แต่ต้องมีสถาบันการเงินหรือกองทุนเพื่อการฟื้นฟูและพัฒนา ระบบสถาบันการเงินถือหุ้นโดยตรงหรือโดยอ้อมเกินกว่าร้อยละ 50 ของหุ้นทั้งหมดที่มีสิทธิออกเสียง หรือสถาบันการเงินผู้โอนต้องเป็นผู้ถือหุ้นในบริษัทฯ เกินกว่าร้อยละ 50 ของหุ้นทั้งหมดที่มีสิทธิออกเสียง หรือหากถือหุ้นไม่เกินกว่าร้อยละ 50 กรณีจะต้องมีนิติบุคคลรายหนึ่งถือหุ้นในบริษัทฯ และสถาบันการเงินผู้โอนนั้น เกินกว่าร้อยละ 50 ของหุ้นทั้งหมดที่มีสิทธิออกเสียง

แต่อย่างไรก็ตาม ประเด็นเรื่องสิทธิประโยชน์ หากบริษัท ไม่ได้รับซื้อ/รับโอนสินทรัพย์ด้วยคุณภาพจากสถาบันการเงินที่เป็นผู้ถือหุ้นของบริษัทเกินกว่าร้อยละ 50 บริษัทจะ

ไม่ได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษี ทั้งภาษีเงินได้นิติบุคคล ภาษีมูลค่าเพิ่ม ภาษีธุรกิจเฉพาะ และอากรแสตมป์

จากที่ได้ทำการศึกษาวิเคราะห์ปัญหาและลักษณะพิเศษหรือมาตรการทางกฎหมายที่บริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย ใช้ในการแก้ไขสินทรัพย์ด้อยคุณภาพแบบรวมศูนย์ (Centralized Approach) ได้แก่ มาตรการในการร้องขอให้ศาลสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาด , มาตรการทางกฎหมายในการบังคับหลักประกัน และมาตรการทางกฎหมายภาษีอากร ทำให้ บสท.มีอำนาจทางกฎหมายในการบริหารสินทรัพย์ที่รวดเร็วยิ่งขึ้น และเมื่อเปรียบเทียบกับ บริษัทบริหารสินทรัพย์ ตามมาตรา 8 พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ ที่กำหนดให้ในการโอนสินทรัพย์ไปให้บริษัทบริหารสินทรัพย์ ให้บริษัทบริหารสินทรัพย์ได้รับยกเว้นค่าธรรมเนียมและค่าภาษีต่าง ๆ ในรูปภาษีเงินได้ ภาษีมูลค่าเพิ่ม ภาษีธุรกิจเฉพาะ และอากรแสตมป์ แต่สถาบันการเงินผู้โอนต้องถือหุ้นในบริษัทเกินกว่าร้อยละ 50 ของหุ้นทั้งหมด แต่เฉพาะสถาบันการเงินซึ่งถือหุ้นเกินกว่าร้อยละ 50 เท่านั้นที่ได้รับประโยชน์ ดังนั้น เมื่อ บสท.ยกเลิก จึงมีผลกระทบ เพราะสิทธิที่กฎหมายกำหนดไว้หมดหรือสูญสิ้นไป

ประกอบกับประเทศไทยกำลังเข้าสู่ตลาดการค้าเสรีอาเซียน ดังนั้น ควรมีการพัฒนาหรือแก้ไขปรับปรุงกฎหมายให้สอดคล้องกับระบบเศรษฐกิจเสรี จึงเสนอปรับปรุงแก้ไขพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ.2541 โดยนำมาตรการทางกฎหมายตามพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ.2544 ที่เป็นประโยชน์ในเรื่องการใช้มาตรการพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาด ตามมาตรา 58 และการบังคับหลักประกัน ตามมาตรา 74 มาพิจารณาปรับปรุงเพื่อให้บังคับใช้กฎหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ หรือเป็นแนวทางให้ศึกษาแก้ไขในการออกกฎหมายเพื่อแก้ไขสินทรัพย์ด้อยคุณภาพในฉบับอื่น ๆ รวมทั้งส่งเสริมให้เกิดการประกอบธุรกิจเป็นไปอย่างเสรี และเพื่อป้องกันมิให้เกิดการกระทำอันไม่เป็นธรรมในการประกอบธุรกิจ อันจะเป็นการรองรับนักลงทุนจากทั่วโลกต่อไป